

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **Rozhodčí soud České republiky, občanské sdružení**, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, zastoupeného JUDr. Luďkem Lisse, Ph.D., advokátem se sídlem Borovanského 2220/11, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 3. 2007, č. j. O-432494, o kasační stížnosti **EUROPEAN ARBITRATION COURT, občanského sdružení**, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha, zastoupeného JUDr. Luďkem Lisse, Ph.D., advokátem se sídlem Borovanského 2220/11, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 7 Ca 79/2007 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl stěžovatel v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 13. 3. 2007, č. j. O-432494. Předseda Úřadu jím zamítl rozklad občanského sdružení EUROPEAN ARBITRATION COURT (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Úřadu ze dne 25. 9. 2006, č. j. O-432494, kterým byla zamítnuta přihláška stěžovatele kombinované ochranné známky ve znění „EAC EUROPEAN ARBITRATION COURT“.

Městský soud v Praze zjistil, že jediným účastníkem správního řízení, tedy přihlašovatelem ochranné známky, byl stěžovatel. Rozhodnutí se dotklo výlučně práv tohoto subjektu. Žalobu však podalo občanské sdružení Rozhodčí soud České republiky, tedy subjekt od účastníka správního řízení zcela odlišný, o jehož práva a povinnosti ve správním řízení nešlo. Žalobce nebyl ani osobou, která by mohla jako účastník řízení tvrdit, že byla postupem správního orgánu zkrácena na právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce tak nebyl k podání žaloby legitimován podle § 65 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud dodal, že na výše uvedené skutečnosti nemá žádný vliv podání stěžovatele ze dne 25. 7. 2007, v němž uvedl, že správné označení žalobce je EUROPEAN ARBITRATION COURT. Toto podání učinil subjekt odlišný od žalobce, který nebyl ani osobou zúčastněnou na řízení. Soud k němu proto nepřihlédl. Pro úplnost lze uvést, že předmětné podání není opravou žaloby, nýbrž ve svém důsledku návrhem stěžovatele na přistoupení k žalobě. Tento procesní postup je však ve správním soudnictví pojmově vyloučen. Soud musí vždy rozhodnout o žalobě podané žalobcem, každý další návrh podaný jiným právním subjektem je návrhem novým. Na základě uvedeného dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalobce je osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby a jeho žalobu proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal proti tomuto usnesení včas kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu spatřoval v tom, že došlo k porušení ust. § 65 s. ř. s., které stanoví předpoklady aktivní legitimace na straně žalobce. Stěžovatel namítl, že soud napadeným usnesením popřel zásadu materiálního posouzení předpokladů aktivní legitimace. V rozhodování správních orgánů jakož i Městského soudu v Praze převládla zásada formální pravdy před materiální. To však odporuje zásadám, na kterých spočívá právní řád České republiky. Na podporu svých závěrů odkázal stěžovatel rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, čj. 7 A 56/2002-54, publ. pod č. 162/2004 Sb. NSS, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004-59, publ. pod č. 1043/2007 Sb. NSS.

Stěžovatel dále uvedl, že ačkoli při podání žaloby došlo písařskou chybou k nesprávnému označení žalobce na úvodní straně, nelze dovodit absenci aktivní legitimace na straně stěžovatele, jestliže byl tento účastníkem známkoprávního řízení a jako žalobce byl jednoznačně označen v dalším textu žaloby. Dne 25. 7. 2007 navíc stěžovatel Městskému soudu v Praze sdělil, že došlo k chybě v psaní, a že tímto přípisem označení žalobce opravuje. Skutečnost, že došlo pouze k písařské chybě, je přitom evidentní. V žalobě je totiž žalobce správně označen např. na straně 6 a jeho aktivní legitimace vyplývá i z dalšího textu žaloby. Rovněž fakt, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve známkoprávním řízení, v němž se stěžovatel domáhal zápisu ochranné známky chránící jeho název, svědčí jasně o pochybení soudu. Odmítnutím žaloby došlo k denegatio iustitiae, neboť žaloba stěžovatele byla pouze pro formální nedostatek odmítnuta, a soud se tak meritem věci nezabýval. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že stěžovatel je účastníkem tohoto řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný předně namítl, že kasační stížnost byla podána subjektem, který nebyl účastníkem řízení o žalobě ani osobou zúčastněnou na řízení. Nejsou tak naplněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti podle § 102 s. ř. s. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětnou kasační stížnost odmítl.

Žalovaný dále přisvědčil soudu, že žalobce byl osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 1, 2 s. ř. s. Žalobcem byl totiž subjekt zcela odlišný od subjektu, který byl účastníkem správního řízení a který podal kasační stížnost. Uvedený závěr soudu není v rozporu ani s jedním z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které stěžovatel zmínil. Nelze akceptovat ani vysvětlení stěžovatele, že jiné označení žalobce v žalobě bylo písarskou chybou. Žalovaný poukázal na ust. § 40 odst. 3 a § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, která soudu umožňují opravit pouze chyby v psaní a jiné zjevné nesprávnosti v protokolu či v rozsudku, nikoli v osobě žalobce. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani následné sdělení stěžovatele, kterým svoji chybu opravoval. Žalovaný rovněž popřel tvrzení stěžovatele, že kromě úvodní strany je žalobce v celé žalobě správně označen. V odůvodnění žaloby je jako žalobce uváděn jak Rozhodčí soud České republiky, tak EUROPEAN ARBITRATION COURT.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil názor Městského soudu v Praze, že nebyl účastníkem soudního řízení, neboť žalobcem byl odlišný subjekt.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ačkoli je v textu žaloby jako žalobce označen i EUROPEAN ARBITRATION COURT, občanské sdružení, je zřejmé, že toto podání učinil Rozhodčí soud České republiky, občanské sdružení. Jako žalobce byl označen na úvodní straně, v závěru žaloby pak byl jako osoba jednající jménem žalobce označen předseda Rozhodčího soudu České republiky, občanského sdružení. Tento subjekt reagoval i na výzvy soudu k doplnění podání, které mu byly jako žalobci zaslány. Takto předložil mj. plnou moc, podle níž byl advokát JUDr. Luděk Lisse, Ph. D., oprávněn jej zastupovat v soudním řízení.

Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil krajskému soudu, že žalobu podal Rozhodčí soud České republiky, občanské sdružení, a vyjádřil tak vůli vystupovat jako žalobce. Tento subjekt a stěžovatel jsou přitom dvě zcela samostatné právnické osoby.

Teprve poté, co bylo žalobci zasláno vyjádření žalovaného k žalobě, v němž žalovaný poukázal na nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce, zaslal stěžovatel soudu přípis ze dne 25. 7. 2007, označený jako „Oprava chyby v psaní a vyjádření k replice žalobce“, v němž byl jako žalobce označen stěžovatel s tím, že v prvním podání byl v důsledku písarské chyby označen jako žalobce Rozhodčí soud České republiky, občanské sdružení. Stěžovatel ke svému podání doložil i plnou moc, jíž zmocnil k zastupování advokáta JUDr. Ludka Lisseho, Ph. D.

Nejvyšší správní soud má za to, že Městský soud v Praze nepochybil, jestliže k tomuto podání stěžovatele při posouzení podmínek řízení nepřihlédl. Stěžovatel, který nebyl účastníkem řízení, nebyl oprávněn jakkoli opravovat podání účastníka řízení, či vstoupit do řízení zahájeného jiným subjektem.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, publ. pod č. 162/2004 Sb. NSS, s tím, že Městský soud v Praze porušil zde vyjádřenou zásadu materiálního posouzení aktivní legitimace. Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení posuzoval otázku účastenství ve správním řízení, přičemž dospěl k závěru, že skutečnost, zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně (tedy podle toho, zda práva a povinnosti určité osoby jsou předmětným rozhodnutím či jeho absencí skutečně přímo dotčena), a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal. Tento závěr však nelze uplatnit v projednávané věci při posuzování účastenství v přezkumném řízení soudním. Určitý subjekt není žalobcem proto, že mu svědčí žalobní legitimace, ale musí se žalobou domáhat ochrany svých práv (např. zrušení správního rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.) Ačkoli je tedy zřejmé, že stěžovatel byl aktivně legitimován k podání žaloby, účastníkem řízení by se stal v souladu § 33 odst. 1 s. ř. s. teprve tím, že by tuto žalobu podal.

Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že postup Městského soudu v Praze byl zcela v souladu i s právním názorem vyplývajícím z rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publ. pod č. 1043/2007 Sb. NSS. V projednávaném případě byl nedostatek aktivní legitimace žalobce zcela nesporný a nepochybný již na základě samotné žaloby, neboť žalobce tvrdil porušení práva, jehož vůbec nemohl být nositelem. Soud proto nepochybil, jestliže ji podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že nepřisvědčil názoru žalovaného, že kasační stížnost bylo třeba odmítnout, neboť v této věci nebylo možné bez dalších úvah uzavřít, že kasační stížnost je podána osobou zjevně neoprávněnou. Nejvyšší správní soud proto považoval za nezbytné přezkoumat samotný závěr Městského soudu v Praze o tom, že stěžovatel nebyl žalobcem a tedy účastníkem soudního řízení, a posoudit důvodnost jeho jednotlivých kasačních námitek. Jestliže se Nejvyšší správní soud kasační stížností takto zabýval, nebylo na místě ji následně odmítnout jako neprojednatelnou, nýbrž ji zamítnout jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu